

Čís. 2439.

Při ohlášení odvolání (§ 466 tr. ř.) netřeba užití určitých výrazů; stačí, když vůle, použití opravného prostředku odvolání, dojde jasného vyjádření.

Byl-li rozsudek doručen z moci úřední (poslední věta §u 459 tr. ř.), jest čítati osmidenní lhůtu prvního odstavce §u 467 tr. ř. ku provedení odvolání ode dne opovědi odvolání.

(Rozh. ze dne 3. července 1926, Zm II 150/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením zemského trestního jako odvolacího soudu v Brně ze dne 22. září 1925 pokud jím odvolání obžalovaného z rozsudku okresního soudu v Brně ze dne 29. května 1925 bylo zamítnuto jako nepřipustné, porušen byl zákon v předpisech §§ů 466, odst. druhý a 467 odst. první tr. ř. Usnesení to se zrušuje a zemskému trestnímu jako odvolacímu soudu se nařizuje, by o odvolání obžalovaného podle §§ů 469 a násl. tr. ř. znovu jednal a rozhodnul, nehledě k nezákonnému důvodu zamítacímu.

D ů v o d y:

Dne 1. dubna 1925 došel zemskému finančnímu ředitelství v Brně dopis adresovaný na ministerstvo financí. Ježto obsahoval urážky zemského finančního ředitelství v Brně a hlavního celního úřadu ve Znojmě, bylo u okresního trestního soudu v Brně zahájeno trestní stíhání pisatele Františka P-y pro přestupek urážky úřadů podle §§ 488, 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863. K hlavnímu přelíčení dne 29. května 1925 obžalovaný, ač byl řádně oběslán, se nedostavil. Proto konalo se přelíčení v jeho nepřítomnosti a byl vynesena rozsudek, jímž byl uznán vinným přestupkem podle §§ů 488, 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1863, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, spáchaným tím, že v podání urazil ony úřady a byl odsouzen podle §u 493 tr. zák. za použití §§ů 266, 261 tr. zák. k peněžitému trestu 500 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 10 dní. Podmíněný odklad trestu mu nebyl přiznán, poněvadž byl podle trestního lístku již okresním soudem v Praze pro přestupek podle §u 491 tr. zák. odsouzen. Rozsudek byl obžalovanému doručen dne 8. června 1925 s poučením o opravných prostředcích podle vzorce tr. ř. č. 170. Dne 11. června 1925 došlo k soudu podání obžalovaného, v němž ohlašuje: »Oznamuji, že proti rozsudku z 29. května 1925 podám jak námitky, tak i odvolání, po úradě se svým právním zástupcem« a žádá, by mu lhůta k odvolání byla prodloužena aspoň o 8 dní; k věci uvádí oproti tvrzení rozsudku pouze, že nikdy nebyl trestán. Okresní trestní soud v Brně usnesením z 13. června 1925 zamítl žádost za prodloužení lhůty, ježto není v zákonně odůvodněna a žadatel neuvedl zvláštních důvodů a poukázal obžalovaného na § 478 tr. ř. Dne 18. června 1925 došlo soudu podání, které bylo dáno na poštu dne 17. června 1925, v němž obžalovaný prohlašuje, »že proti rozsudku podává oznámené námitky a odvolání« z důvodů, že soud, nevyhověv jeho žádosti za odročení hlavního přelíčení a sděliv mu, že jeho

přítomnosti není třeba, uvedl ho v omyl, dále že nepodmíněné odsouzení nebylo správné, ježto pro přestupek podle §u 491 tr. zák. vůbec nikdy nebyl potrestán, že podává odvolání co do viny a trestu, ježto teprve z rozsudku se dozvěděl, v čem jeho vina spočívá, že prý urazil zemské finanční ředitelství v Brně a hlavní celní úřad ve Znojmě, ač neměl urážlivého úmyslu, a přípis obsahoval pouhou kritiku, že domnělé urážky nestaly se veřejně, a konečně, že nastupuje důkaz pravdy. Okresní trestní soud v Brně usnesením z 18. června 1925 zamítl námitky, ježto obžalovaný v předepsané osmidenní lhůtě neuvedl pro ně důvodů. Na jeho podání, které bylo dáno na poštu dne 17. června 1925, že nemohl býti vzat zřetel, ježto bylo opožděné. V tomto usnesení dává pak soud obžalovanému poučení, že má právo si ve třech dnech od doručení tohoto usnesení stěžovati a podati zároveň se stížností, pro případ, že tato bude zamítnuta, odvolání.

Usnesení to bylo obžalovanému doručeno dne 29. června 1925. Dne 2 července 1925 (ve třídní lhůtě) došlo od obžalovaného podání, které označuje jako stížnost a odvolání, I. proti zamítavému usnesení o námitkách a odvolání z rozsudku; II. stížnost proti okresnímu soudu ve věci téhož rozsudku. Především stěžuje si pod 1., že podle poučení, které mu soud s rozsudkem zaslal, musil míti za to, že lhůta k provedení odvolání činí 14 dní, nikoliv 8 dní a že proto jeho podání nebylo opožděno. Dále si stěžuje, že při výslechu u okresního soudu v Praze nevěděl, v čem vlastně jeho vina spočívá, že se to dozvěděl teprve z rozsudku a že tedy nebyla mu poskytnuta možnost, řádně se hájiti, po případě nabídnouti důkaz pravdy. Pod II. uplatňuje, že nebyl trestán a že soud také nevyhověl jeho žádosti o zaslání trestního lístku. Okresní trestní soud v Brně předložil spisy zemskému trestnímu soudu v Brně jako soudu odvolacímu k rozhodnutí o odvolání obžalovaného co do viny a trestu z rozsudku a stížnosti do usnesení, jímž zamítnuty byly námitky obžalovaného. Tento soud usnesením z 22. září 1925 zamítl stížnost jakožto neodůvodněnou a odvolání jakožto nepřipustné. Stížnost zamítl odvolací soud pro nedostatek zákonného podkladu, poněvadž obžalovaný neprokázal neodvratné překážky dostavení se ku přelíčení, jak vyžaduje § 478 tr. ř. Zamítnutí odvolání jako »nepřipustného« odůvodnil tím, že v podání došlém k soudu dne 11. června 1925 — které ostatně ani za ohlášení odvolání (námitek) považováno býti nemělo, poněvadž obžalovaný v něm pouze oznámil, že podá námitky i odvolání p o ú r a d ě s e s v ý m p r á v n í m z á s t ů p c e m — neuvedl body v §u 467 tr. ř. (§u 464) tr. ř. naznačené a že podání došlé k soudu dne 18. června 1925 a podané na poštu dne 17. června 1925 bylo opožděné, ježto osmidenní lhůta k provedení odvolání z kontumačního rozsudku neběží od uplynutí třídní lhůty k opovědi odvolání, nýbrž od doručení rozsudku a končila proto v souzeném případě dnem 16. června 1925. Na podání obžalovaného z 2. července 1925, pokud uplatňuje odvolání z kontumačního rozsudku, nevzal odvolací soud zřetele, protože podle §u 478 tr. ř. lze sice podati do 3 dnů od zamítnutí námitek proti kontumačnímu rozsudku stížnost a lze v tomto případě se stížností pro případ, že byla zamítnuta, podati zároveň odvolání, avšak jen v tom případě, když ještě odvolání podáno nebylo; pakliže však, jako v souzeném případě, odvolání

již ohlášeno a dokonce, třebas opožděně, provedno bylo, znamenalo by to připuštění nového odvolání a povolení nové lhůty ku podání odvolání, což by však odporovalo zákonu.

Usnesením zemského trestního jako odvolacího soudu v Brně ze dne 22. září 1925, pokud jím odvolání obžalovaného Františka P-y bylo zamítnuto jako nepřipustné, porušen byl zákon v ustanoveních §§ 466, odst. druhý a 467 odst. první tr. ř. Neprávem odpírá usnesení onomu podání obžalovaného z 11. června 1925 povahu opovědi odvolání. Nevyžadajeť zákon, by při ohlášení odvolání bylo užito určitých výrazů; stačí, když vůle stěžovatelova, použití opravného prostředku odvolání vůbec dojde jasného vyjádření, což se i v souzeném případě stalo jasným prohlášením obžalovaného, že oznamuje, že proti rozsudku mu doručenému podá odvolání (rozh. sb. č. 3581/9). Stala-li se však tato opověď odvolání, což ani usnesení odvolací stolice nepopírá, v zákonné lhůtě §u 466 odst. 2 tr. ř., nelze provedení odvolání, dané na poštu dne 17. a došlé okresnímu soudu dne 18. června 1925 označiti vzhledem k předpisu §u 467 odst. první tr. ř. opožděným. Čítáť se osmidenní lhůta pro provedení odvolání ode dne doručení rozsudku jen tehda, stalo-li se na požádání stěžovatele, tedy po opovědění opravného prostředku. Stalo-li se doručení opisu rozsudku z moci úřední (§ 459 tr. ř.), jest čítati osmidenní lhůtu prvního odstavce §u 467 tr. ř. ode dne opovědi odvolání. V souzeném případě, kde rozsudek doručen byl úředně podle §u 459 tr. ř. dne 8. června a odvolání opověděno bylo dne 11. června 1925, bylo provedení odvolání dne 17. června na poštu dané a dne 18. června 1925 soudu došlé v čas podáno a bylo o něm po pravoplatném zamítnutí námitek po zákonu, nehledě k nesprávnému zamítacímu důvodu pro opoždění, podle §§ 469 a násl. tr. ř. dále jednati. Tím stává se ovšem sama sebou bezpředmětnou otázka, zda podání obžalovaného ze dne 2. července 1925, označené jako »stížnost a odvolání«, bylo či nebylo, — vzhledem k předpisu druhého odstavce §u 478 tr. ř. v čas podaným a přípustným provedením odvolání z odsuzujícího rozsudku, což odvolací soud ve svém usnesení z 22. září 1925 rovněž popírá, nehledě k tomu, že odvolací soud v podání tom, v omyl byl uveden patrně jeho označením, vůbec neprávem spatřoval provádění tohoto opravného prostředku. Podání to bylo podle jeho doslovu patrně (vedle další samostatné stížnosti pod II.) toliko stížností do usnesení okresního soudu z 13. června 1925, v němž stěžovatel omylem spatřoval zamítnutí svého odvolání, kdežto jím ve skutečnosti zamítnuty byly toliko námitky proti odsouzení v nepřítomnosti. Nebyly v něm ani označeny odvolací důvody, takže se jím odvolací stolice zabývala zcela bez příčiny jako provedením odvolání z rozsudku. Bylo proto o zmatečnité stížnosti generální prokuratury podle §u 33 tr. ř. na záštitu zákona rozhodnouti ve smyslu §§ 292 a 479 tr. ř., jak se stalo.

Čís. 2440.

Volební řád (zákon ze dne 29. února 1920, čís. 123 Sb. z. a n.).

Pojem »čepování« ve smyslu §u 32 zákona nekryje se s pojmem »výčepu« v §§ech 16 a 17 živnostenského řádu ze dne 20. prosince 1859, čís. 227 ř. zák. (ze dne 16. srpna 1907, čís. 199 ř. zák.).